

Danielle Steel

Pluk de dag

Een nieuwe man, een nieuw leven

vertaald door Tineke Funhoff

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

De dag begon stralend zonnig. Het heldere licht weerkaatste op de verse sneeuw die de dag ervoor in Squaw Valley was gevallen. De skicondities waren perfect, beter dan ze ooit geweest waren voor Bill, Stephanie en de twee echtparen met wie ze het liefst omgingen en elk jaar President's Weekend vierden, de Freemans en de Dawsons. Het was een traditie waaraan ze zich al tien jaar hadden gehouden, een heilig pact dat ze geen van allen zouden verbreken.

Alyson Freeman was twee jaar daarvoor zelfs nog gekomen, al was ze een paar dagen later uitgerekend om te bevallen van haar laatste baby, hun derde kind. Ze had voor geen goud het fantastische weekend willen missen dat ze altijd met elkaar doorbrachten. En omdat Brad arts was, voelde ze zich daar veilig. Het was maar vier uur rijden naar huis, en hoewel hij orthopedisch chirurg was en geen gynaecoloog, wist ze dat hij ervoor zou zorgen dat alles op rolletjes zou lopen als ze in het weekend in Tahoe moest bevallen. Hun President's Day was een afspraak die ze nooit afzegden,

en dit jaar was geen uitzondering. Het moest een weekend voor volwassenen zijn, zonder kinderen en verantwoordelijkheden.

Voor Stephanie en Bill was het geen probleem meer. Hun kinderen woonden in Atlanta en New York, en zetten daar hun eerste stappen in hun prille carrières, en in Rome, waar hun jongste dochter haar derde studiejaar doorbracht. De dochters van Fred en Jean Dawson waren allebei getrouwd, met twee broers, en woonden in Chicago. Maar zelfs Brad en Alyson, wier kinderen veel jonger waren, stemden erin toe ze niet mee te nemen en lieten ze thuis achter bij een au pair.

Fred en Jean waren het langst getrouwd en ietsje ouder dan de anderen. Voor mensen buiten het hechte vriendenkringetje leken ze een perfect huwelijk te hebben. Fred had software bedacht waarmee hij een fortuin had verdiend, en was meteen in de internethausse ingestapt. Hun vorstelijke huis in Hillsborough getuigde van zijn succes, evenals zijn vliegtuig, zijn Ferrari en zijn Aston Martin, en Jeans stal vol raspaarden, haar passie. Ze hadden geld als water en Freds nederige afkomst was nu nog maar een vage herinnering.

Jean werkte als serveerster in Modesto toen

hij haar ontmoette. Haar familie was straatarm en was net hun boerderij kwijtgeraakt toen haar vader was omgekomen bij een ongeluk. Hij had vijf hongerige kinderen achtergelaten en een weduwe die er twintig jaar ouder uitzag dan ze was. Jean zag haar broers en zussen nog maar zelden en had niets met hen gemeen. Ze was dertig jaar geleden met Fred getrouwd en was nu eenenvijftig. Ze had haar ogen laten doen, een uitstekende facelift ondergaan bij een plastisch chirurg in New York, ze bleef in conditie, zorgde heel goed voor zichzelf en werd drie keer per jaar behandeld met botox. Ze was een knappe vrouw, hoewel haar gezicht bijna geen uitdrukking meer vertoonde, waar zij zich overigens niet aan stoorde. Ze wilde boven alles nooit meer arm zijn, en zolang zij en Fred getrouwd bleven, zou ze dat ook nooit worden.

Ze wist dat hij haar tijdens het grootste deel van hun huwelijk had bedrogen, en het kon haar niet meer schelen. Ze was al jaren niet meer verliefd op hem. Bij een scheiding had ze hem een fortuin afhandig kunnen maken, maar ze was gesteld op de levensstijl die ze erop na kon houden en op de status die ze als Mrs. Fred Dawson had. Ze zei als grap tegen

haar vriendinnen dat ze een pact met de duivel had gesloten, en dat Fred die duivel in haar leven was. Ze maakte zich geen illusies over hem en wilde niets veranderen aan de manier waarop ze leefde. Ze had haar paarden en haar vriendinnen en ging op bezoek bij haar dochters in Chicago als ze die wilde zien. Zij en Fred hadden een stilzwijgende overeenkomst die voor beiden werkte. Ze had onmiskenbaar iets scherps over zich, vanwege de manier waarop de zaken waren gelopen, en had geen hoge dunk van haar echtgenoot, noch van mannen zoals hij. Ze was nu van mening dat alle mannen hun vrouw bedrogen, als ze daar ook maar even de kans toe kregen, en de hare deed dat zeker, en al jarenlang. Hij sliep met secretaresses, assistentes en vrouwen die hij ontmoette op cocktailparty's, bij het zakendoen of in de lift, en met vrouwen die in het vliegtuig naast hem zaten. De enigen met wie hij niet naar bed ging, waren haar intiemste vriendinnen; daar was ze zeker van. Hij had tenminste nog de goede smaak om dat achterwege te laten. En de meesten waren te oud voor hem. Maar hij zou haar dat sowieso niet hebben aangedaan. Hij was geen slecht mens, gewoon een vreemdganger, met een zwak voor vijftwintigjarigen.

Hun relatie was beleefd en gebaseerd op een wederzijdse afspraak die gespeend was van warmte. Ze was vergeten hoe het was om je geliefd te voelen door een man, en ze dacht er ook niet meer over na. Ze had, materieel gesproken, alle andere dingen die ze wilde hebben, wat intussen belangrijker voor haar was geworden. Dat zou ze voor niets ter wereld hebben opgegeven. Ze hadden onlangs een Picasso gekocht voor hun eetkamer waar Fred iets minder dan tien miljoen dollar voor had betaald. Ze bezaten een van de belangrijkste kunstcollecties in het Westen.

De enigen voor wie Jean een zwak had, waren haar vriendinnen Alyson en Stephanie. Ze was dol op de weekends die ze samen doorbrachten en op de gesprekken die ze dagelijks voerden. Ze leefde in een weelde die zij niet bezaten, maar geen van hen benijdde haar erom, en dat wist ze. Ze waren ook niet jaloers op de staat van haar huwelijk of op de leegte van haar relatie met Fred, maar ondanks de keuzen die ze had gemaakt, had Jean ook een menselijke kant, en ze was ontwapenend eerlijk over zichzelf. Ze had geen pretenties; ze vond het heerlijk om rijk en Mrs. Dawson te zijn, en het was haar alles waard om dat te

blijven. Het was bijna alsof ze er een carrière van had gemaakt: echtgenote zijn van een multimiljonair, die snel op weg was miljardair te worden in de hightechwereld. Alles wat Fred Dawson aanraakte, veranderde in goud. Mannen bewonderden en benijdden hem erom en de macht die hij uitstraalde had grote aantrekkingskracht op vrouwen. Jean kocht nog meer raspaarden en prachtige impressionistische schilderijen, en bezat bijna meer accessoires van Hermès en van Louis Vuitton en juwelen van Graff dan welke vrouw ter wereld ook. En toch kon ze heel goed genieten van een weekend in Squaw Valley met hun vier beste vrienden.

Ze waren met Freds nieuwe Ferrari uit Hillsborough komen rijden. En ze sprak altijd over de drie echtparen als de Grote Zes. Fred was al succesvol toen ze elkaar ontmoetten, hoewel niet op het niveau van nu. Zelfs Jean gaf toe dat hij de afgelopen jaren bespottelijk veel geld had verdiend, maar ze had er geen enkel bezwaar tegen. Ze voelde zich als een koningin, en in haar wereld was ze dat ook. Maar door haar pienterheid, haar humor en haar eerlijkheid jegens zichzelf en anderen was ze geen onaangename vrouw. Ze kon soms

ongevoelig uit de hoek komen, doordat ze teleurgesteld was in haar huwelijk. Maar haar vriendinnen hielden van haar zoals ze was, al gold dat niet voor haar man. Hij voelde zich alleen aangetrokken tot jonge vrouwen, en hoe geweldig ze er ook uitzag, Jean was al jaren te oud om hem nog te boeien. Op vijfenvijftigjarige leeftijd gaf Fred de voorkeur aan vrouwen van onder de dertig. Die beschouwde hij als statussymbool om zijn ego op te vijzelen, en dat wist Jean heel goed. Hoeveel plastische chirurgie ze ook had ondergaan, hoeveel botoxinjecties ze had gehad of hoe toegewijd ze ook met haar trainer aan haar conditie werkte, Fred vond haar al jaren niet meer aantrekkelijk. En Jean hield zichzelf niet voor de gek. Er was een sterk ego voor nodig om er niet door aangetast te worden, en als ze de kans kreeg, profiteerde ze van zijn creditcard om haar moreel hoog te houden. Daar had ze baat bij.

Brad en Alyson Freeman waren het tegenwoordel van Jean en Fred. Na twaalf jaar huwelijk waren ze nog steeds gek op elkaar, en volgens Alyson kon haar man wonderen verrichten. Ze was vertegenwoordigster van een farmaceutisch bedrijf geweest en toen ze vijfendertig was, ging ze zich afvragen of ze ooit wel

een man zou vinden, maar toen begon haar Assepoester-verhaal. Brad had haar opgemerkt toen ze medicijnmonsters afleverde op zijn kantoor. Omdat hij op zijn eenenveertigste nog vrijgezel was, waar hij ten volle van genoot, fantaseerden alle verpleegsters over hem, net als Alyson. Hij was de succesvolle orthopedisch chirurg van wie ze allemaal droomden, en hij viel voor Alyson als het spreekwoordelijke blok. Na acht maanden verkering waren ze al getrouwd, waarna Alysons leven voor altijd veranderde. Ze werkte nog een paar maanden door tot ze zwanger raakte en sindsdien had ze het alleen maar druk gehad met haar drie kinderen. Twaalf jaar later sprak ze nog steeds over haar man als over een hedendaagse heilige, dankbaar voor alles wat hij voor haar deed, verrukt van het leven dat ze deelden. Hij was een toegewijde, liefhebbende echtgenoot en een geweldige vader voor hun kinderen, en als Jean weer eens een zure opmerking maakte over dat alle mannen bedriegers waren als ze de kans kregen, verdedigde Alyson hem vurig en zei ze tegen Jean dat Brad sinds ze getrouwd waren niet eens meer naar een andere vrouw had gekéken, waarna Jean even wrang naar haar lachte. 'Ik weet dat Brad perfect is en de

trouwste man die er op aarde rondloopt, maar hij blijft een man,' was haar commentaar.

Alyson had nog steeds een fantastisch lichaam, hoewel ze zelden meer tijd kon nemen om zich mooi te kleden. Ze had het te druk met haar kinderen. Maar ze werkte een paar keer per week aan haar conditie in de sportschool, speelde tennis en was dol op de skiweekends met hun vrienden. En zelfs Stephanie plaagde haar soms omdat ze Brad verafgoedde en zo verliefd op hem was. Maar het was schattig om te zien. Ze waren overduidelijk gelukkig, Brad had succes in zijn baan, hun kinderen van elf, zes en twee waren aanbiddelijk en ze hadden een prachtig huis in Ross, een van de meest luxe en welvarende buitenwijken van Marin. Ze leken echt een idyllisch leven te hebben.

Brad was altijd liefhebbend en bezorgd, en even verliefd op Alyson als zij op hem. En hij was werkelijk een perfecte vader. Hij was de welpenleider van hun oudste zoon, bracht hun dochter in het weekend naar voetbalwedstrijden en balletlessen en had elke zaterdagavond een 'afspraakje' met Alyson in een van de beste restaurants in San Francisco. En hij was een zeer gerespecteerde chirurg op zijn gebied. Op drieënvijftigjarige leeftijd was hij nog steeds